

Arrest

nr. 136 364 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gelet op het arrest nr. X van 25 november 2014 waarbij de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 12 maart 2013 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 13 maart 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 maart 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 april 2014.

1.3. Op 22 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U bent op 5 januari 1985 geboren in de stad Suleymania in Noord-Irak. In 1997 zijn u en uw familie naar de stad Erbil (eveneens in Noord-Irak) verhuisd omwille van de conflicten in de regio. Op 4 oktober 2010 bent u uit Irak vertrokken. Op 7 oktober 2010 bent u in België aangekomen. De dag erna vroeg u asiel aan. U verklaarde dat u afkomstig was uit de stad Kirkuk (in Centraal-Irak). U verklaarde nog dat u vanaf 2007 als tolk had gewerkt voor een Amerikaanse organisatie. U zou problemen hebben gekend met terroristen omwille van dit werk. Dat had u uw land doen verlaten. U legde (onder meer) uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs voor ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag.

Op 5 mei 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u neergelegde identiteitsdocumenten waren vals, er kon geen geloof gehecht worden aan uw herkomst uit Kirkuk en evenmin aan uw bewering er als tolk werkzaam te zijn geweest. Om die redenen kon evenmin geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen die zich in Kirkuk zouden hebben afgespeeld omwille van uw werk als tolk. Gezien uw beweerde herkomst uit Kirkuk niet geloofwaardig was, kon u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing op 4 oktober 2011.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, diende u op 12 maart 2013 een tweede asielaanvraag in. U gaf toe in uw eerste asielaanvraag gelogen te hebben over uw herkomst, over uw activiteiten in uw herkomstland en over uw asielmotieven. U gaf eveneens toe dat alle documenten die u in uw eerste asielaanvraag neerlegde vervalst waren, met uitzondering van uw universitair diploma. U verklaarde geboren te zijn in Suleymania en vanaf 1997 in Erbil te hebben gewoond. U verklaarde dat u leraar Engels was. Op een dag zou u een leerling betrapt hebben op spieken. De vader van deze leerling zou een politicus zijn. Daardoor zou u problemen hebben gekregen. U zou ook kritiek geuit hebben op de Iraakse regering, onder meer op de radiozender Goran (van de oppositie). U zou geslagen zijn, en meermaals bedreigd. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een identiteitskaart voor waarover u verklaart dat het uw echte identiteitskaart is.

Op 19 maart 2013 sloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze tweede asielaanvraag af met de afgifte van een bijlage 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag). Er werd gesteld dat u deze elementen naar voor had kunnen brengen tijdens uw eerste asielaanvraag. Bovendien was uw geloofwaardigheid aangetast gezien u eerder bedrieglijke verklaringen had afgelegd en valse documenten had voorgelegd. Nog legde u geen documenten voor die uw nieuwe verklaringen zouden kunnen ondersteunen.

Op 6 september 2013 vertrok u vanuit België naar Duitsland om er asiel aan te vragen. Volgens de Dublinverordeningen moet uw asielaanvraag echter in België behandeld worden. Daarom stuurde Duitsland u in maart 2014 terug naar België. Op 13 maart 2014 diende u uw derde asielaanvraag in. U verwees opnieuw naar de keren dat u kritiek geuit zou hebben op de regering. U vreesde hetzelfde lot te moeten ondergaan als Sardasht Osman en Kawa Garmanyani, twee Koerdische journalisten die vermoord zijn. U verklaarde nog dat u recentelijk dreigbrieven ontvangen hebt waarin verwezen wordt naar uw politieke uittalingen. Ter ondersteuning van uw nieuwe asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee dreigbrieven, gedateerd 5 december 2013 en 28 januari 2014, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, en kopieën van volgende documenten: een brief van het ministerie van onderwijs waarin gevraagd wordt of u nog afwezig bent op uw werk, een document van de universiteit over uw studies, uw studentenkaart, uw universitair diploma, en vijf foto's van u en uw studiegenoten in uw studententijd. Voorts legt u talrijke afdrukken neer van foto's en artikelen over de journalisten Sardasht Osman en Kawa Garmanyani, en over Soran Mama Hama, die eveneens een journalist was en die in verdachte omstandigheden om het leven is gekomen en over andere publieke figuren die bedreigd of gedood werden om hun meningsuiting, die u niet persoonlijk kent maar met wie u zich verbonden voelt doordat u vreest hetzelfde lot te ondergaan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin

om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast doordat u in uw eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd en valse documenten hebt voorgelegd en zo doelbewust hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden over uw herkomst en asielmotieven. Omwille van deze redenen kan niet zomaar geloof gehecht worden aan de verklaringen die u in onderhavige asielaanvraag aflegt. Daarbij komt dat er elementen zijn in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaart u dat u bedreigd werd omwille van de kritiek die u op de regering zou hebben geuit. U verklaart dat u een lezing gehouden hebt waarin u over corruptie en fraude van de overheidsdiensten gesproken hebt. U verklaart dat u vanaf deze lezing door Arabisch sprekende onbekenden met een smoesje in hun auto gelokt werd. Ze zouden u hard geslagen hebben in die auto en u vervolgens elders weer vrijgelaten hebben. Dat incident zou op 18 september 2010 plaatsgevonden hebben (CGVS 10/21413Y, p. 12-13). Gevraagd of de mensen die bij de lezing aanwezig waren gezien hebben wat er gebeurde, zegt u dat de lezing op een andere dag was als de dag waarop u geslagen werd. De lezing zou overdag in een school gebeurd zijn, terwijl u op een avond hij een park meegenomen zou zijn toen u geslagen werd (CGVS 10/21413Y, p. 12-13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u werd meegenomen vanaf de lezing, zegt u dat u dat niet gezegd hebt. U zegt dat er misschien iets mis is gegaan in de vertaling (CGVS 10/21413Y, p.13). Het afschuiven van de schuld op de tolk volstaat geenszins om de tegenstrijdigheid uit te klaren. U voegt geen andere opmerkingen toe die de aangehaalde tegenstrijdigheid zouden kunnen uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast. De geloofwaardigheid van het genoemde incident wordt verder ondermijnd doordat uw overige verklaringen daarover weinig aannemelijk zijn. Zo verklaart u dat u in de auto zelf geslagen werd, wat, zelfs als het een grote auto was zoals u beweert (CGVS 10/21413Y, p. 13), niet aannemelijk overkomt. Ook uw bewering dat er gemaskerde mannen in de auto zaten te wachten (CGVS 10/21413Y, p. 12) komt weinig aannemelijk over. Uw belagers hadden er immers alle belang bij niet op te vallen gezien ze op het punt stonden criminele feiten te plegen.

Gevraagd waarom Arabieren zich zouden bemoeien met uw kritiek op de Koerdische regering, zegt u dat uw belagers wellicht deden alsof ze Arabieren waren, maar in werkelijkheid Koerden waren. U voegt toe dat, als men u in het Koerdisch had aangesproken met het smoesje, u wellicht onraad geroken zou hebben. Zo zou hun plan mislukt zijn (CGVS 10/21413Y, p. 13). Die verklaring volstaat niet om de bevreemdende vaststelling dat in het Arabisch aangesproken werd uit te klaren. Immers, zelfs al hadden uw belagers Koerdisch gesproken, dan nog kon dat niet meteen uw wantrouwen hebben gewekt wanneer zij u (als smoes) vroegen waar de dichtstbijzijnde hulppost was. U verklaart wel dat u uit het feit dat uw belagers Koerdisch zou hebben gesproken zou hebben afgeleid dat zij bekend waren met de regio (CGVS 10/21413Y, p. 13). Het is echter niet omdat iemand dezelfde taal spreekt dat hij ook automatisch bekend is met de regio. In die zin kunnen uw opmerkingen niet uitklaren waarom Arabieren zich zouden bemoeien met uw politieke uitlatingen over de Koerdische regering en hoe die Arabieren überhaupt geweten zouden hebben wie u was.

De kracht van uw bewering dat u vreest hetzelfde lot als Sardasht Osman en Kawa Garmanyani te moeten ondergaan wordt nog verminderd door uw verklaring dat u, nadat u geslagen werd, terug vrijgelaten werd (CGVS 10/21413Y, p. 13). Indien uw belagers u werkelijk tot dezelfde categorie zouden rekenen als deze journalisten en u zouden willen doden, is het niet aannemelijk dat zij u, na u geslagen te hebben, zonder meer zouden hebben vrijgelaten.

U verklaart nog dat u na dit incident bedreigd werd. Dat zou wel telefonisch, per sms als per brief gebeurd zijn (CGVS 10/21413Y, p. 13). Geconfronteerd met uw bewering van in uw tweede asielaanvraag dat u op 15 september 2010 een dreigbrief ontving (DVZ 10/21413Z, punt 15) en dat dat dus voor het genoemde incident was, zegt u simpelweg 'Nee, het was erna dat ik dat heb gekregen' (CGVS 10/21413Y, p. 13), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw ondermijnd. U kan de dreigbrief die u in 2010 zou hebben ontvangen overigens niet voorleggen. Uw verklaring dat u bang was en de brief meteen verscheurd hebt (CGVS 10/21413Y, p. 13) is zwak in het licht van de aangetaste geloofwaardigheid van uw overige verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt nog aangetast doordat u niet spontaan vertelt over de asielmotieven die u in uw tweede asielaanvraag aanhaalde, namelijk de keer dat u een student tijdens een examen op spieken betrapte en over de problemen die u daardoor zou hebben gekregen. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, bevestigt u evenwel dat u dat overkomen is (CGVS 10/21413Y, p. 14). Gevraagd waarom u bij uw nieuwe asielaanvraag hier niet over rept, zegt u dat u twijfelde of de bedreigingen afkomstig waren van leerlingen van uw school of dat ze te maken hadden met uw politieke opvattingen. Na de ontvangst van de dreigbrieven zou u zeker zijn geweest dat de bedreigingen te maken hadden met uw meningsuitingen (CGVS 10/21413Y, p. 14). Dat antwoord

volstaat echter niet om te vergoelijken waarom u bij uw derde asielaanvraag niet spontaan het incident met de spiekende leerling vermeld hebt, te meer omdat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS wel verklaard hebt dat u in het kort de hoofdlijnen van uw asielrelaas had kunnen vertellen tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel u daar evenmin gerept hebt over het incident met de student (CGVS 10/21413Y, p. 2). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw aangetast.

Uw opmerking dat u niet zeker wist of de bedreigingen die u ontving afkomstig waren van misnoegde studenten dan wel van mensen die u de mond wilden snoeren omwille van uw uitspraken over fraude en corruptie, is niet aannemelijk. U verklaart immers dat u vanaf 2009 bedreigingen kreeg (CGVS 10/21413Y, p. 14). U zou pas begonnen zijn met uw kritische opmerkingen na het overlijden van Sardasht Osman in mei 2010 (CGVS 10/21413Y, p. 15). Geconfronteerd met de opmerking dat het voor u onmogelijk was om te denken dat u bedreigd werd omwille van uw uitspraken in een periode dat u die uitspraken nog niet gedaan had, zegt u dat dat voor u ook niet duidelijk is. U voegt eraan toe dat u nog steeds niet zeker bent of de laatste dreigementen te maken hadden met de betrapte leerling dan wel met uw kritische uitspraken (CGVS 10/21413Y, p. 15). Met deze opmerking kan u de onmogelijkheid van uw eerdere bewering niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer op de helling gezet.

De geloofwaardigheid van uw beweringen over het incident waarbij u een student op spieken betrapte, wordt nog aangetast door het volgende. U verklaart dat u problemen kreeg nadat u de student betrapte omdat zijn vader een voornaam politicus was in Irak (DVZ 10/21413Z, punt 15). Ook op het CGVS zegt u dat de student de zoon was van een 'bekende figuur bij de Iraakse overheid' (CGVS 10/21413Y, p. 14). Dat u, die na het betrappen van deze student bedreigd werd, niet eens weet van wie deze jongen de zoon zou zijn geweest (DVZ 10/21413Z, punt 15 & CGVS 10/21413Y, p. 14), is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u de student niet kende omdat hij niet in het reguliere onderwijs zat (CGVS 10/21413Y, p. 14). Dat antwoord volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Immers, uit uw verklaringen blijkt wel dat uw collega's wisten van wie de betrapte student de zoon was (CGVS 10/21413Y, p. 14). Dat u vanaf 2009 tot september 2010 bedreigd werd, en dat die bedreigingen volgens uw zeggen te maken konden hebben met de betrapte leerling (CGVS 10/21413Y, p. 14), en dat u zich vervolgens niet bij uw collega's informeert over de identiteit van de leerling en zijn (machtige) vader, is niet geloofwaardig. Ook uw opmerking dat u de student in 2009 betrapte en dat u hierna continu bedreigd werd tot in september 2010, zonder evenwel zelf te reageren op de dreigementen of zonder dat de andere partij tot actie over ging (CGVS 10/21413Y, p. 14), is niet aannemelijk. U verklaart wel dat u de dreigementen niet serieus nam en dat ze veeleer een spottend karakter hadden (CGVS 10/21413Y, p. 15). In dat licht is het niet aannemelijk dat u zou twifelen welke dreigementen geuit werden omwille van uw meningsuiting, en welke dreigementen geuit zouden zijn omwille van het betrappen van de student.

U verklaart nog dat er eind 2013 en begin 2014 twee dreigbrieven gevonden werden, één in de school waar u werkte en één bij uw ouderlijk huis (CGVS 10/21413Y, p. 7). Er moet vastgesteld dat uw verklaringen over deze twee dreigbrieven niet aannemelijk zijn. Zo verklaart dat deze brieven het eerste teken zijn dat uw probleem nog actueel is, na uw vertrek uit Irak in 2010 (CGVS 10/21413Y, p. 5). Gevraagd hoe het komt dat, na een jarenlange stilte, uw probleem net nu, kort voor uw derde asielaanvraag, opnieuw zou opflakkeren, zegt u dat dat ook voor u niet duidelijk is. U voegt eraan toe dat de 'oude dossiers' wellicht terug geopend werden na de dood van Kawa Garmanyani (CGVS 10/21413Y, p. 9). Uw antwoord is echter zuiver speculatief en klaart overigens niet uit waarom de oude dossiers opnieuw geopend zouden worden na dat incident. Hoe dan ook, het is weinig aannemelijk dat, na een jarenlange stilte, uw belagers zich plots opnieuw op u zouden richten.

U verklaart dat uw ouders zeer geschokt waren toen uw broer op 28 januari 2014 een aan u gerichte dreigbrief vond, aangezien het al een paar jaar geleden was dat ze iets vernomen hadden (CGVS 10/21413Y, p. 8). Dat is niet coherent met uw andere verklaring dat, toen op 5 december 2013 een aan u gerichte dreigbrief in de school gevonden werd, uw ouders daarvan diezelfde dag nog op de hoogte gebracht werden (CGVS 10/21413Y, p. 8). Met deze strijdigheid geconfronteerd, zegt u dat uw familie dacht dat de dreigbrief in de school te maken kon hebben met een ontevreden leerling (CGVS 10/21413Y, p. 8). Dat is niet aannemelijk gezien in de dreigbrief die op school gevonden werd verwezen wordt naar uw politieke kritieken en naar een vermoorde journalist en gezien het feit dat uw ouders reeds drie dagen nadat de dreigbrief in de school gevonden was – ruimschoots voordat de tweede dreigbrief op 28 januari 2014 toe zou zijn gekomen – het document in hun bezit hadden en zich van de inhoud konden vergewissen (CGVS 10/21413Y, p. 8).

Het is verder niet aannemelijk dat uw familie u pas in maart 2014, na uw verblijf in Duitsland, zou vertellen over deze dreigbrieven. U tracht dit uit te klaren door te stellen dat uw verblijf in Duitsland onzeker was, en dat uw familie niet wilde dat u zich zorgen maakte (CGVS 10/21413Y, p. 8). Dat antwoord kan de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren. Met het oog op een eventuele

Duitse asielaanvraag had u er immers alle belang bij om op de hoogte te zijn van alle nieuwe ontwikkelingen in uw probleem. Bovendien was op het moment van uw derde Belgische asielaanvraag uw verblijf hier in België eveneens onzeker. In die zin kan uw antwoord niet uitklaren waarom uw familie u zo laat op de hoogte stelde van de dreigbrieven.

U legt overigens geen originele dreigbrieven voor, enkel documenten die u via e-mail ontvangen zou hebben. Gevraagd naar de originele documenten, zegt u dat uw familie van plan is ze op te sturen, samen met een document van het onderwijsdirectoraat, waarop ze lang moeten wachten (CGVS 10/21413Y, p. 9). Dat uw familie niet over een ander document beschikt is echter geen afdoende reden waarom u hen niet zou kunnen vragen de reeds beschikbare documenten op te sturen. Ook na het gehoor bij het CGVS legt u geen bijkomende stukken neer. Over de afdrucken van de dreigbrieven die u neerlegt, moet vastgesteld worden dat deze documenten van elke bewijskracht gespeend zijn. De stukken kunnen immers door eenieder opgesteld zijn, op uw verzoek en uw instructies. Bovendien is het bevreemdend dat, op de datum na, de inhoud van beide brieven exact dezelfde is. De bewijskracht die aan de twee brieven kan worden toegekend, is afhankelijk van de geloofwaardigheid van uw verklaringen, die problematisch is.

Telkens opnieuw verwijst u naar de omgekomen journalisten en tracht u zichzelf op dezelfde lijn te plaatsen. Er moet echter worden opgemerkt dat u zelf toegeeft de journalisten niet te kennen en dat u de artikelen en de foto's die u neerlegt zelf hebt opgezocht op het internet en hebt afgedrukt (CGVS 10/21413Y, p. 9-10). Gevraagd naar het verband tussen uw asielrelaas en deze gebeurtenissen, zegt u dat u, net als hen, geviseerd werd om uw uitspraken (CGVS 10/21413Y, p. 10). Uit bovenstaande blijkt echter dat aan de bewering dat u om uw uitspraken geviseerd zou zijn geweest geen geloof gehecht kan worden. Meer nog, gezien uw algemene geloofwaardigheid reeds aangetast is door uw bedrieglijke verklaringen en valse documenten van in uw eerste asielaanvraag, en gezien er vastgesteld moet worden dat u in onderhavige asielaanvraag opnieuw ongeloofwaardige verklaringen aflegt, en gezien u geen enkel bewijs neerlegt dat u effectief kritiek geuit hebt op de overheid, kan ook aan deze laatste bewering niet zomaar geloof gehecht worden. Gevraagd of u bewijzen heeft dat uw kritische uitspraken in de media geweest zijn, zegt u van niet. U voegt eraan toe dat u al vier jaar in België bent (CGVS 10/21413Y, p. 10). Dat antwoord kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u geen bewijsmateriaal van uw uitspraken heeft. Integendeel, uit uw antwoord blijkt dat u ruimschoots de tijd heeft gehad om bewijsmateriaal te verzamelen. Nog verklaart u dat u, ten tijde van de gebeurtenissen, er niet aan gedacht hebt om bewijsmateriaal te verzamelen omdat u niet verwachtte dat u problemen zou krijgen na uw kritische uitlatingen (CGVS 10/21413Y, p. 10). Dat antwoord is niet aannemelijk in de door u geschetste context. U verklaart immers dat u uw kritische opmerkingen begon te geven na het overlijden van Sardasht Osman in mei 2010 (CGVS 10/21413Y, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u, ondanks de dood van Sardasht Osman kort voordien, er niet aan dacht dat u problemen zou kunnen krijgen omwille van uw opmerkingen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat in die periode (2010) alleen journalisten geviseerd werden, maar dat nu (2014) ook mensen met andere beroepen die kritiek leveren geviseerd worden (CGVS 10/21413Y, p. 10). Dat antwoord kan niet uitklaren waarom u zegt zich niet bewust te zijn geweest van de mogelijkheid problemen te krijgen na kritische opmerkingen. Bovendien is uw antwoord strijdig met uw bewering dat u, als leraar, wel in 2010 bedreigd werd. Zo wordt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de door u ingeroepen gebeurtenissen ondermijnd, maar ook de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u zich publiekelijk zou hebben uitgelaten over corruptie en fraude bij de overheid.

De talrijke foto's en artikelen die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Ze hebben geen betrekking op u persoonlijk of op de door u ingeroepen problemen. Ze geven dus enkel de gebeurtenissen weer waarnaar u verwijst, zonder evenwel op enige manier uw verklaringen te kunnen ondersteunen. De overige documenten die u neerlegt kunnen enkel ondersteuning bieden voor uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, opleiding en beroepservaring, dewelke in deze niet ter discussie staan.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymania, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government, significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2013 in Irak plaatsvindt. Er vond de voorbije zes jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen in de regio heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymania thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), stelt verzoeker dat hij ervan overtuigd is dat hij zal vermoord worden als hij terug zou keren naar Irak. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM, alsook naar het absolute karakter van artikel 3 EVRM en hij meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verhaal niet ernstig heeft genomen en gezocht heeft naar tegenstrijdigheden waar geen bestaan. Men kan zich niet blijven beroepen op het feit dat hij in het verleden een andere verhaal heeft verteld, aldus verzoeker, die stelt dat zijn asielaanvraag afzonderlijk bekeken dient te worden. Verzoeker benadrukt dat hij liever in zijn eigen land had mogen blijven doch dit niet mogelijk was in de omstandigheden. Hij had een goed, comfortabel leven in Irak, dat hij heeft moeten verlaten. Tot slot stelt verzoeker onder verwijzing naar stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift dat de noordelijke provincies van Irak allesbehalve stabiel zijn. Hij besluit hieruit dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Iraq crisis: Fierce battles for Baiji and Tal Afar"* van BBC News van 20 juni 2014, het artikel *"Iraq profile"* van BBC News van 16 juni 2014 en twee dreigbrieven.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 november 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands van de aan het verzoekschrift gevoegde dreigbrieven, een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands van zijn studentenkaart, het artikel *"US jets conduct new rounds of airstrikes in Iraq near Erbil"* van 8 augustus 2014 en het artikel *"Car bomb hits Kurdish regional capital Erbil"* van 23 augustus 2014.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verwerende partij op 1 december 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Noord-Irak"* van 30 juni 2014, de COI Focus *"Irak: De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak"* van 27 augustus 2014 en de COI Focus *"Irak: Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer"* van 11 juni 2014.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het artikel *"With focus on Syria, ISIS continues Iraq push"* van 10 oktober 2014, het artikel *"Islamic State crisis: US tot send 1,500 more troops to Iraq"* van 8 november 2014, het artikel *"Suicide car bomb rocks Iraqi Kurdistan capital city"* van 19 november 2014, het artikel *"10 people killed and wounded in Kfri district"* van Pukmedia van 12 november 2014, het artikel *"Kurdistan Islamic scholars accuse Iraqi Shiite militias of provocation"* van 2 december 2014, het artikel *"New anti-terror squad training in Dohuk"* van 28 november 2014 en het artikel *"Binoculars snapped up at Kurdistan arms markets, as fight with ISIS continues"* van 3 december 2014.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast doordat hij in zijn eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en valse documenten heeft voorgelegd en zo doelbewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden over zijn herkomst en asielmotieven, (ii) de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij in onderhavige asielaanvraag aflegt worden aangetast door diverse tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen en door het gegeven dat hij niet spontaan vertelt over de asielmotieven die hij in zijn tweede asielaanvraag aanhaalde, namelijk de keer dat hij een student tijdens een examen op spieken betrapte en over de problemen die hij daardoor zou hebben gekend, (iii) hij geen originele dreigbrieven voorlegt, enkel documenten die hij via e-mail zou ontvangen hebben welke evenwel van elke bewijskracht gespeend zijn, hij geen bewijzen heeft dat zijn kritische uitspraken over corruptie en fraude bij de overheid in de media geweest zijn en hij hiervoor geen afdoende verklaring geeft, de talrijke foto's en artikelen die hij neerlegt geen betrekking hebben op hem persoonlijk of op de door hem ingeroepen problemen en de overige door hem neergelegde documenten enkel ondersteuning kunnen bieden voor zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit, opleiding en beroepservaring, gegevens welke niet ter discussie staan en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymania thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 mei 2014 (CG nr. 1021413Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijst de Raad erop dat het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet opheft. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde contradicties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden halen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dan ook volledig onderuit.

Voor het overige beperkt zich in wezen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van blote beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.1. Zo slaagt verzoeker er met de stelling dat het perfect mogelijk is dat er een misverstand tussen hem, de tolk en de interviewer kan plaatsvinden allerminst in afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent de dag waarop hij zou geslagen zijn door Arabisch sprekende onbekenden: *“Zo verklaart u dat u bedreigd werd omwille van de kritiek die u op de regering zou hebben geuit. U verklaart dat u een lezing gehouden hebt waarin u over corruptie en fraude van de overheidsdiensten gesproken hebt. U verklaart dat u vanaf deze lezing door Arabisch sprekende onbekenden met een smoesje in hun auto gelokt werd. Ze zouden u hard geslagen hebben in die auto en u vervolgens elders weer vrijgelaten hebben. Dat incident zou op 18 september 2010 plaatsgevonden hebben (CGVS 10/21413Y, p. 12-13). Gevraagd of de mensen die bij de lezing aanwezig waren gezien hebben wat er gebeurde, zegt u dat de lezing op een andere dag was als de dag waarop u geslagen werd. De lezing zou overdag in een school gebeurd zijn, terwijl u op een avond hij een park meegenomen zou zijn toen u geslagen werd (CGVS 10/21413Y, p. 12-13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u werd meegenomen vanaf de lezing, zegt u dat u dat niet gezegd hebt. U zegt dat er misschien iets mis is gegaan in de vertaling (CGVS 10/21413Y, p.13). Het afschuiven van de schuld op de tolk volstaat geenszins om de tegenstrijdigheid uit te klaren. U voegt geen andere opmerkingen toe die de aangehaalde tegenstrijdigheid zouden kunnen uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast.(...)”* Hoe dan ook, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt de geloofwaardigheid van dit incident verder ondermijnd doordat ook verzoekers overige verklaringen hieromtrent allesbehalve aannemelijk zijn: *“Zo verklaart u dat u in de auto zelf geslagen werd, wat, zelfs als het een grote auto was zoals u beweert (CGVS 10/21413Y, p. 13), niet aannemelijk overkomt. Ook uw bewering dat er gemaskerde mannen in de auto zaten te wachten (CGVS 10/21413Y, p. 12) komt weinig aannemelijk over. Uw belagers hadden er immers alle belang bij niet op te vallen gezien ze op het punt stonden criminele feiten te plegen.*

Gevraagd waarom Arabieren zich zouden bemoeien met uw kritiek op de Koerdische regering, zegt u dat uw belagers wellicht deden alsof ze Arabieren waren, maar in werkelijkheid Koerden waren. U voegt toe dat, als men u in het Koerdisch had aangesproken met het smoesje, u wellicht onraad geroken zou hebben. Zo zou hun plan mislukt zijn (CGVS 10/21413Y, p. 13). Die verklaring volstaat niet om de bevreedende vaststelling dat in het Arabisch aangesproken werd uit te klaren. Immers, zelfs al

hadden uw belagers Koerdisch gesproken, dan nog kon dat niet meteen uw wantrouwen hebben gewekt wanneer zij u (als smoes) vroegen waar de dichtstbijzijnde hulppost was. U verklaart wel dat u uit het feit dat uw belagers Koerdisch zou hebben gesproken zou hebben afgeleid dat zij bekend waren met de regio (CGVS 10/21413Y, p. 13). Het is echter niet omdat iemand dezelfde taal spreekt dat hij ook automatisch bekend is met de regio. In die zin kunnen uw opmerkingen niet uitklaren waarom Arabieren zich zouden bemoeien met uw politieke uitspraken over de Koerdische regering en hoe die Arabieren überhaupt geweten zouden hebben wie u was.” Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de stelling in het verzoekschrift “Verzoeker houdt vol dat hij wenst mensen te helpen die deed alsof zij ziek en oud waren en dat hij te goede trouw, de mensen wilden helpen.” meent een verklaring te kunnen bieden voor het feit dat hij in het Arabisch aangesproken werd. Voorgaande motieven blijven onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.2. Verzoeker vervolgt zijn verweer als volgt: *“Verzoeker kan niet uitleggen waarom hij vrijgelaten werd. Dat zal een subjectieve beslissing van de betrokkene zijn. Er is toch sprake van een uiting van geweld in dezelfde tijdspanne als de moord van Zardasht Osman om iemand te straffen voor zijn uitspraken over corruptie en fraud enz. Het is niet verassend dat verzoeker zulk een link maakt. Dat hij niet vermoord werd betekent niet dat zijn vrees ervoor niet bestaat.”*, waarmee hij er echter niet in slaagt zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“De kracht van uw bewering dat u vreest hetzelfde lot als Sardasht Osman en Kawa Garmyani te moeten ondergaan wordt nog verminderd door uw verklaring dat u, nadat u geslagen werd, terug vrij gelaten werd (CGVS 10/21413Y, p. 13). Indien uw belagers u werkelijk tot dezelfde categorie zouden rekenen als deze journalisten en u zouden willen doden, is het niet aannemelijk dat zij u, na u geslagen te hebben, zonder meer zouden hebben vrijgelaten.”*

2.6.3. Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder aangetast doordat hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag niet spontaan vertelde over de asielmotieven die hij in zijn tweede asielaanvraag aanhaalde, namelijk de keer dat hij een student tijdens een examen op spieken betrapte en over de problemen die hij daardoor zou hebben gekend. Verzoekers laat gelden dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans krijgt om alles te vertellen, doch overtuigt hiermee allerm minst. De Raad wijst er in dit verband op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Van verzoeker - die overigens op het einde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets meer had toe te voegen en de vraag of hij nog andere elementen met betrekking tot zijn asielaanvraag wenste aan te brengen ontkennend beantwoorde en stelde dat hij geen andere informatie had - kon en mocht dan ook worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij over die beweerde problemen met geen woord repte, en op het Commissariaat-generaal, waar hij er pas (voor het eerst) over sprak wanneer de commissaris-generaal hem hier (zich baserende op zijn eerdere verklaringen hieromtrent afgelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag) naar vroeg, zelf spontaan melding te maken van het feit dat hij een keer een student tijdens een examen op spieken betrapte en van de problemen die hij hierdoor zou hebben gekregen. Het betreffen immers (essentiële) elementen die mede aan de basis zouden gelegen hebben van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en die dus de kern van zijn asielrelaas zouden raken en uitmaken.

De ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen blijkt andermaal uit het gegeven dat verzoeker niet kan verduidelijken van waar of van wie de aan hem gerichte bedreigingen afkomstig waren. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij dienaangaande stelt als volgt: *“Uw opmerking dat u niet zeker wist of de bedreigingen die u ontving afkomstig waren van misnoegde studenten dan wel van mensen die u de mond wilden snoeren omwille van uw uitspraken over fraude en corruptie, is niet aannemelijk. U verklaart immers dat u vanaf 2009 bedreigingen kreeg (CGVS 10/21413Y, p. 14). U zou pas begonnen zijn met uw kritische opmerkingen na het overlijden van Sardasht Osman in mei 2010 (CGVS 10/21413Y, p. 15). Geconfronteerd met de opmerking dat het voor u onmogelijk was om te denken dat u bedreigd werd omwille van uw uitspraken in een periode dat u die uitspraken nog niet gedaan had, zegt u dat dat voor u ook niet duidelijk is. U voegt eraan toe dat u nog steeds niet zeker bent of de laatste dreigementen te maken hadden met de betrapte leerling dan wel met uw kritische uitspraken (CGVS 10/21413Y, p. 15). Met deze opmerking kan u de onmogelijkheid van uw eerdere bewering niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer op de helling gezet.”*

De commissaris-generaal vervolgt: *“De geloofwaardigheid van uw beweringen over het incident waarbij u een student op spieken betrapte, wordt nog aangetast door het volgende. U verklaart dat u problemen kreeg nadat u de student betrapte omdat zijn vader een voornamen politicus was in Irak (DVZ 10/21413Z, punt 15). Ook op het CGVS zegt u dat de student de zoon was van een ‘bekende figuur bij de Iraakse overheid’ (CGVS 10/21413Y, p. 14). Dat u, die na het betrappen van deze student bedreigd werd, niet eens weet van wie deze jongen de zoon zou zijn geweest (DVZ 10/21413Z, punt 15 & CGVS 10/21413Y, p. 14), is niet geloofwaardig. (...)”* Verzoeker brengt hier tegen in dat hij leerkracht van deze student was tijdens de examen periode, niet tijdens de schooljaar en dat men als leerkracht van een buitenlandse student de achtergrond van de student niet kent. Opnieuw kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt uit zijn verklaringen dat zijn collega’s wel wisten wiens zoon de betrapte student was. Dat verzoeker vanaf 2009 tot september 2010 bedreigd werd, dat die bedreigingen naar eigen zeggen te maken konden hebben met de betrapte leerling en hij zich vervolgens niet bij zijn collega’s informeert over de identiteit van de leerling en zijn (machtige) vader, kan geenszins geloofwaardig worden geacht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er in dit verband nog terecht op dat ook verzoekers verklaringen dat hij de student in 2009 betrapte en dat hij hierna continu bedreigd werd tot in september 2010, zonder evenwel zelf te reageren op de dreigementen of zonder dat de andere partij tot actie over ging, niet aannemelijk zijn.

2.6.4. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij ervan overtuigd is dat hij op een ‘zwarte lijst’ staat en dat men hem zal blijven volgen en bang zal willen maken om te beletten dat hij zijn mening zou uiten, blijft hij steken in vermoedens en speculaties van zijnerwege en brengt hij geen valabele verklaring bij voor het gegeven dat er eind 2013 en begin 2014 twee aan hem gerichte dreigbrieven gevonden werden, dit na een jarenlange stilte. Verzoeker slaagt er niet in te verduidelijken waarom zijn belagers zich plots opnieuw op hem zouden richten en waarom zijn probleem kort voor zijn derde asielaanvraag ineens opnieuw zou opflakkeren. Verzoekers verklaringen in dit verband kunnen dan ook allerminst aannemelijk worden geacht.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde dreigbrieven wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat en vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas ook maar enigszins te herstellen. In tegenstelling tot wat hij beweert, betreffen het geen originelen, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien, zelfs al zou het om originelen gaan, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven door eenieder kunnen opgesteld zijn, op verzoekers verzoek en zijn instructies. Bovendien acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal uitermate bevreemdend dat, op de datum na, de inhoud van beide brieven exact dezelfde is. Om deze reden kan aan de neergelegde dreigbrieven geen bewijswaarde worden verleend.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat verzoekers familie hem pas in maart 2014, na zijn verblijf in Duitsland, zou vertellen over deze dreigbrieven. Verzoeker volhardt in zijn eerdere verklaring dat zijn familie hem wilden beschermen en dat zij niet wilden dat hij zou nadenken over zijn situatie in Irak, uitleg welke wederom bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing had verzoeker er met het oog op een eventuele Duitse asielaanvraag immers alle belang bij om op de hoogte te zijn van alle nieuwe ontwikkelingen in zijn probleem. In die zin kan zijn antwoord niet uitklaren waarom zijn familie hem zo laat op de hoogte stelde van de dreigbrieven.

2.6.5. In de mate verzoeker nog aanhaalt dat men zich niet kan blijven beroepen op het feit dat hij in het verleden een andere verhaal heeft verteld en dat zijn asielaanvraag afzonderlijk bekeken dient te worden, benadrukt de Raad dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat verzoekers asielaanvraag wordt geweigerd, niet alleen omdat zijn algemene geloofwaardigheid reeds is aangetast door zijn bedrieglijke verklaringen en valse documenten van in zijn eerste asielaanvraag doch tevens en in hoofdzaak omdat hij in onderhavige asielaanvraag opnieuw

ongeloofwaardige verklaringen aflegt, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en omdat hij geen enkel bewijs neerlegt dat zijn kritische uitspraken over corruptie en fraude bij de overheid in de media geweest zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de stelling dat het bekomen van dergelijke bewijzen zeer moeilijk is, doch toont hiermee niet aan dat hij ook maar enige demarche heeft ondernomen om bewijsmateriaal van zijn uitspraken, die aan de basis zouden liggen van de door hem voorgehouden problemen, te bekomen. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Verzoekers duidelijk gebrek aan initiatief relativeert dan ook andermaal de door hem geschetste vrees.

2.6.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming

overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal heeft bij haar aanvullende nota van 1 december 2014 de actualisering bijgebracht van de rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Irak, met name de COI Focus Irak *“Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer”* van 11 juni 2014, de COI Focus Irak *“De veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 30 juni 2014 (update) en de COI Focus Irak *“De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 27 augustus 2014. Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Erbil in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

Verzoeker toont met de door hem bijgebrachte artikelen over de actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De vaststelling dat er zich na de verslagperiode van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt onder andere in Erbil een aantal incidenten hebben voorgedaan, verandert immers niets aan het gegeven dat het geweld in deze provincie actueel niet de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker er in zijn aanvullende nota zoals neergelegd ter zitting nog op wijst dat op internationaal niveau reizigers wordt geadviseerd om niet naar Erbil en Noord-Irak te reizen en hij de vraag oppert of dit advies ook niet voor asielzoekers zou moeten gelden, benadrukt de Raad dat dergelijke reisadviezen slechts gericht zijn aan reislustigen die van plan zijn om naar Noord-Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie besluit de Raad dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit beginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS